

УДК 616.15-076.3(043.2)

**ЕКСПЛУАТАЦІЯ НЕЙРОГРАФІЧНОЇ СИСТЕМИ ЗА ФАКТИЧНИМ
ТЕХНІЧНИМ СТАНОМ**

Смиковський Владислав

Національний авіаційний університет, Київ

Науковий керівник – Кузовик В.Д., д.т.н., проф.

Ключові слова: нервова система, електронейроміографічне дослідження, електроміограф.

Метою роботи є метод дослідження, при якому відбувається реєстрація швидкості проходження нервового імпульсу по нервових волокнах за допомогою електроміографа.

Значне місце в структурі професійної захворюваності належить ураженню периферичної нервової системи. Електронейроміографічне дослідження дає можливість встановити наявність переважного ураження рухових або чутливих волокон нерва; розрізнити демієлінізуючу та аксональну природу полінейропатії; розрізнити нейрогенний парез і первинну міопатію; виявити наявність та ступінь порушення синаптичної нервово-м'язової передачі; визначити зв'язок часткової денервації м'язів з ураженням спинномозкового корінця, нервового стовбура або їх обумовленість поліневротичним процесом[1].

Електронейроміографія – штучна методика. Для його проведення потрібне спеціальне обладнання – електроміограф. Сучасний електроміограф – це система, що складається з багатьох елементів: якісного підсилювача, системи оцифровки та візуалізації сигналу, системи синхронізації та комплексу стимуляторів. Комп'ютер є інструментом і діє як система запису та візуалізації.

Використання комп'ютерної техніки дає можливість застосувати додаткові алгоритми цифрової обробки корисного сигналу, зробити реєстрацію максимально зручною, підвищити її наочність, виконати математичні обчислення[2].

У клінічній практиці міографи використовуються для аналізу функції рухових нейронів, нервово-м'язових з'єднань і м'язів.

Список використаних джерел:

1. Бадалян, Л.О. Клиническая электронейромиография / Л.О. Бада- лян, И.А. Скворцов. – М.: Медицина, 1986. – 389 с.
2. Зенков, Л.Р. Функциональная диагностика нервных болезней: рук. для врачей. – Изд. 3-е, перераб. и доп. – М.: МЕДпресс-информ, 2004. – 488 с.